

னளஞர்களை பெற்றோர்கள் தங்கள் நடவடிக்கைகளால் எவ்வாறு குற்றம் செய்யத் தூண்டுகின்றனர் என்று சென்ற இதழில் கண்டோம். இந்த இதழில் பெற்றோருக்கு அடுத்த நெருங்கிய சூழலாக அமையும் ஆசிரியப் பெருமக்கள், இன்ன பிற காரணிகளால் எவ்வாறு பாதிக்கப்படுகின்றனர் என்று காண்போம்.

'சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை' - எனப் பாடம் நடத்தும் ஆசிரியரே சாதிச் சங்கத்தின் செயலாளராக இருப்பது தெரிய வரும்போது இளைய மனம் முட்டி மோதுகிறது, இனம் புரியாமல் தவிக்கிறது. அதுமட்டுமல்ல... ஆசிரியாகளாக வந்திருப்போர் எல்லாருமே ஆசிரியர்களாக ஆக விருப்பம் கொண்டவர்களாகவோ, ஈடுபாடு கொண்டவர் களாகவோ அல்லாமல், வேறு வேலை கிட்டாததால் இந்தப் புனிதமான வேலைக்குள் புகுந்து விட்டதால் இல்லாமல் இல்லை. ஏற்படும் விபரீதங்ளும் கொடுக்கப்பட்ட பாடத்திட்டத்தை மட்டும் சொல்லிச் செல்லும்போது அது அவர்களின் கடமையிலிருந்து நழுவுவதாகவே அமைகிறது.

வெறும் பாடத்திட்டம் மட்டுமல்லாது தோவின் மீதான குறியாக மட்டுமல்லாது, படிப்பவற்றுக்கும் -பழக்கவழக்கத்திற்கும் - இப்போது நிலவும் வாழ்க்கை முறைக்குமான ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்திக் குறை நிறைகளைப் பகுத்துக் காட்டுவது போன்ற ஒரு உண்மையான பங்களிப்பு நிகழாமல் போவதற்கான காரணங்கள் ஆயிரம் கூறப்படினும், எண்ணத்தில் உறுதியும், எடுத்துக் கொண்ட தொழிலில் நேர்மையும், இளநெஞ்சங்களின் மீதான அக்கறையும் இருக்கும் பட்சத்தில் மேலும் அதிகமான சக்தியோடு, சாரமும் ஒருங்கிணையும் தருணத்தில் இவை சாத்தியமாகும்.

இப்போதிருக்கும் வாழ்க்கை முறையில் இன்றைய மாணவர்களின் பங்களிப்பு என்னவாக இருக்க முடியும் - இருக்க வேண்டும் என்னும் தெளிவை ஏற்படுத்தி அவனை ஒரு சிறந்த உறுப்பினராக அவன் வீட்டுக்கும் - சிறந்த குடிமகனாக இந்த நாட்டுக்கும் வார்த்துத் தருவதில் ஆசிரியர்களின் பங்களிப்பு மிகவும் முக்கியத்துவம் பெறுவதாய் அமைகிறது.

எதையும் அவன் இதயம் ஏற்றுக்கொள்ளும் விதத்தில், எடுத்துரைத்தால் எந்த மாணவனும் ஏற்றுக் கொள்ள தயாராய் இருக்கிறான். பெற்றோரையும் ஆசிரியரையும் தவிர இன்னபிற காரணிகளையும் இங்கு பார்ப்போம். அவன் கண்ணில் படும் எத்தனையோ அதிகாரிகள் இலஞ்சம் எதிர்பார்க்கிறார்கள். எத்தனையோ பொறியாளர்கள் குறைவான தரத்துக்குக் காரணமாகிறார்கள். எத்தனையோ

மருத்துவர்கள் உடல் உறுப்புகளை களவாட முயல்கிறார்கள், எத்தனையோ வழக்கறிஞர்கள் பொய் சாட்சிக்கு வழிகோலுகிறார்கள், எத்தனையோ அரசியல்வாதிகள் தொகுதியை மறந்து போகிறார்கள், ஊழலுக்கு வித்திடுகிறார்கள். எத்தனையோ ஆன்மீக சித்து வேலைகள் செய்து பிழைப்பு நடத்துகிறார்கள், பிறகு சிக்கிக் கொண்டு சீரழிகிறார்கள், எத்தனையோ காவல்காராகள் மாமூல் வாங்கிக் கொண்டு கடமையிலிருந்து நழுவுகிறார்கள், எத்தனையோ பத்திரிகையாளர்கள் விற்பனையை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு அதிரடிச் செய்தியைத் தேடிப்பிடித்து அதிர்ச்சி மகிழ்ச்சியூட்டி வெறும் பொழுது அளிக்கிறார்கள், எத்தனையோ திரைப்படக்காரர்கள் கவா்ச்சி காட்டி அவனை ஒரு விதமான மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி கடமைகளை மறுதலிக்கச் செய்கிறார்கள்.

இத்தனை பேராலும் சூழப்பட்ட நிலையில்தான் இவன் தலை எடுக்கிறான். படிப்பின் பொருள் என்னவென்று தெரியாமல் குழம்பிப் போகிறான். படிப்பு என்பது இத்தகைய ஒழுக்கக் கேடுகளுக்கான அத்தாட்சி தானோ என்னும் ஐயத்திற்கு ஆட்படுகிறான். அவனது ஐயம் உறுதி ஆகும் வண்ணம் மீண்டும் மீண்டும் சம்பவங்களைச் சந்திக்கிறான்.

இத்தகையதோர் சூழ்நிலையில் கைதாகி நிற்கும் மாணவனை / இளைஞனை எப்படி குற்றவாளி என்று ஒருமித்த தீர்ப்பு எழுத முடியும். ஆகவே கலவரமிக்க இந்த நிலவரத்துக்கு இளைஞன் மட்டுமே குற்றவாளியாக முடியாது.

எங்கு பார்த்தாலும் அக்கறை இன்மை. எங்கு பார்த்தாலும் ஒருவித அலட்சியப் போக்கு. இப்படி, எப்புறம் பார்த்தாலும் அவனை மூச்சுத்திணறலுக்கு ஆளாக்கி, நாளை குறித்த நம்பிக்கையற்றவனாக ஆக்கி வைத்திருப்பது நமது குற்றந்தானே.

அவனுக்குப் பிடிபட மறுக்கிறது அவனது இலக்கு. அதனால் அவனுக்கு ஒளிதர மறுக்கிறது சூரியக் கிழக்கு. அவன் இதமாகப் பதமாக வளர்வதற்கான கதகதப்பைத் தரவேண்டிய நாமே சுற்றிலும் சுட்டெரிக்கும் வெப்பத்தை வழங்கியிருப்பது சரிதானா?

கொஞ்சம் யோசிப்போமா?

– தொடரும்.

